

III B

Alegerile din 1946, verigă dintr-un proces,
nu simplu episod electoral.

Se invocă, din ce în ce mai des, alegerile din 19 noiembrie 1946. Din diferite unghii și pe diferite voci. Hai ales de câte partidele „istorice” și oamenii vârstnici. Tinerii sunt ori curioși, ori enervati, ori indiferenți la invitația de a nu le uita. Nu poți uita ceace nu ști. „Trimiterea” la respectivele alegeri este nu numai legitimă, dar chiar imperios necesară.

Revoluția din decembrie 1989 a înlăturat P.C.R. de la putere. Comunismul, în România, este în
agonie, dar încă nu s-a dat obstacul/sfârșit.
Oră, dacă perioada 23 august 1944 - noiembrie 1946 reprezintă procesul de gestație al regimu-
lui comunist, alegerile din noi '46 au legitimat
actul său de naștere, după care, nou-născutul
a trecut prin toate vârstele omului, ajungând
la o bătrânețe urâtă și rea, cramponându-se
de viață (putere), refuzând iminenta înfrun-
gerii, a decesului. Să ne fie iertată recursela
la metaforă. Am folosit-o pentru a suplumi
abuzul judecăților istorice (care ar mult spațiu de
argumentare) și pentru a releva existența
istorică a unui proces, în care alegerile din '46
nu sunt un simplu episod electoral, ci o verigă
importantă din biografia regimului comunist
din România. Nimic mai firesc - pe seară
umană și social-politică - s-ar putea spune,
decît un „proces”, o „evoluție”, o „creștere”,
o „devenire”. Cu o condiție: dacă „nașterea”
ar fi fost normală.

Ori, din acest punct de vedere, „mașterea” și „actul de măster” al acestui regim a fost anormală, făcută cu forcepsul, animând un nou-născut creat în eprubete străine, substituindu-l celui adevărat și donit de părinți (poporul român), comportându-se, ulterior, ca un bastard hain.

Considerăm, de aceea, o datonă a tuturor faptelor politice, născute din și după revoluție, de a se delimita față de regimul totalitar comunist, începând de la acest act de măster. Nu numai „partidele, istorice”. Nu numai „bătrâni”. Dar chiar și puterile F.S.N. (partid? mișcare?) și generația tânără a revoluției trebuie să-și spună opiniile față de ideologia și strategia politică inaugurată atunci de P.C.R., fie și pentru a da credibilitate prevederilor Platformei cu care a debutat victoria revoluției și care ~~stăteau~~ acestui popor înaintat: regim democratic, alegeri libere, parlament bicameral, pluripartidism, separarea puterilor în stat s.a.m.d. - toate suprimate prin legea electorală și suita de legi (și procese) care au urmat (1946-1989).

Hai există un motiv, la fel de important, care cere această delimitare politică. El își are originea în lucrurile ce s-au reus după revoluție, în care nimeni nu mai poate ști exact care este regimul juridic și politic al P.C.R.?

Singura certitudine este înlăturarea lui de la putere, de către revoluție, cu jădeaua principalilor vinovați de reprimarea suprimată la care au recurs între 16-22 decembrie 1989.

În rest, pentru P.C.R., ca partid politic totalitar, n-a mai urmat nimic. Doar roșe ~~de~~ prin care se afirmă că este: „auto-dizolvat”, „palvuzet”, „marginalizat”, „auto-exclus”, „terminat”, etc., într-un curșet că... „nu mai există!”. Dacă prin gesturi și declarații individuale s-ar fi putut realiza așa „auto-dizolvare”, cât de simplu ar fi fost totul!

Sigur, milioane de membri ai acestui monolit aberant, și-au rostit sentința față de dictatura și partidul comunist: au ieșit în stradă, s-au alăturat tineretului și au săvârșit miracolul revoluției; și-au aruncat, simbolic, carnetele roșii, în rugărilor revoluției sau ale proceselor de conștiință determinate de ea; devenind liberi și-au exprimat opțiunile politice, înregistrându-se (sau nu) în formațiunile politice create legal; fiecare, după cum i-a dictat conștiința, experiența, cultura politică, interesele, intuiția, sentimentele reprimite atâtea vremi, speranțele. Este mult, este bine, este normal, este tonic. Dar nu suficient.

Nu pot dispărea, cu vortă și mistificări, realitățile politice atât de perfectate în 46 de ani de dictatură comunistă. Ideologie, mentalitate, structuri, tactici și strategii experimentate, sprijinite pe un uriaș aparat (de partid și de stat acaparat), solidărități și complicități de castă conducătoare (1944-1989), nevoia de reciprocă disculpăre și apărare în procesul istoric desehis de revoluție totalitarismului, dictaturii, comunismului - complică sau blochează edificarea regimului democrat în România.

La întrebarea „Ce-i de făcut?” se cută și se dau răspunsuri. Se apelează la experiența altor țări, la doctrine de partide democratice, la opinii politice cu autoritate, la experiențele din trecutul democratic al României, la biblioteci și amintiri. Toate sunt ~~probleme~~ inerente unei răsturnări de epoci care a avut loc în societatea românească.

Dar se și tace. Nu se răspunde. Se eludează. Și, ceace este și mai grav, chiar inadmisibil pentru acest popor martinizat, se inversează rolurile, vinovățiile, cauzalitățile, cronologiile, încît omul nevoțat să nu mai poată înțelege nimic.

Se recomandă, se diferite voci de „cândoare”,
de „bună-cugetă” și „iubire creștină”, calm și
răbdare, luptă electorală leială, ne-atacând la
persoană (mai ales a celor metamorfozate în
democratice, din fosta nomenclatură comunistă)
deoarece, totul se va hotărî la urnă, pe 20 mai!

Este greu de apreciat fosta numără a celor
care, în cele 4 luni de la revoluție, prin regroupare,
reactualizează metodele, strategiile, lozincile,
acuzatiunile, înșeurările de care s-a folosit P.C.R.
în anii 1944-1948. Oricum, nu mai poate fi
vorba de 1000 de comunisti-activisti!
Este adevărat, de armata de ocupație străină nu
mai este nevoie, sau nu mai este posibil, ceea ce
este tot una.

Dictatura comunistă și-a construit un
aparat represiv foarte perfecționat care, chiar
dacă iușit și timorat de Revoluție, și-a
regrupat invizibil forțele, apărând în mani-
pularile de „masă”, cu aceleași metode de
intimidare, diversion și violență.
Contra-manifestările din 28/29 ianuarie, 18/19 febr-
uarie, 20/24 martie ș.a. din București și alte localități
din țară, inclusiv în Târgul Jiu, au relevat cu
claritate fenomenul, chiar dacă ceata de infor-
mări le-a atenuat amploarea sau le-a falsi-
ficat semnificațiile.

Sorată, consternată dar lucidă, lumea a început
să murmure; ca în 1946!

Ceva este schimbat, totuși, în scenariu:
P.C.R. nu mai acționează legal, la scenă deschisă
(ca în 1944-1946) iar cursa contra-cronometru și-a
schimbat cursul acelor, este grăbită, precipitată,
pentru a nu îngădui organismelor democratice
să demonteze structurile sistemei edificată.

Invizibil P.C.R. deruit, astfel, fosta conservatoare, reac-
ționară, în cel mai strict și științific sens
politic al cuvîntului. ~~... și-a pierdut~~ ~~... și-a pierdut~~ ~~... și-a pierdut~~
~~... și-a pierdut~~ ~~... și-a pierdut~~ ~~... și-a pierdut~~

Intre 1944-1947, P.C.R. s-a urzit plasa acapararii puterii in trei ani, lizindu-se pe ocupatia militara-politica si religioasa.

De la Proclamatia catre tara a regelui Mihai si formarea a primului guvern Săntătescu, la 23 august 1944 (cu reprezentanti ai celor patru partide din B.N.D. - P.N.T., P.N.L., P.S.D., P.C.R.); la loziturile succesive date coaliției, prin intărirea ponderii F.N.D. in care P.C.R. avea rolul conducător (al doilea guvern Săntătescu, guvernul Rădescu - 6 dec. 1944); la instaurarea guvernului Petru Groza, de expresie exclusiv comunistă (6 martie 1945), P.C.R. a fostat toate căile si mijloacele pentru a se debarasa de aliații democrati, împingându-i în opoziție, în cca 6 luni.

De la lansarea primei Platforme politice (26 sept. '44), la secesea F.N.D. (12 oct. '44) si, apoi, a B.P.D. ca bloc electoral coalițat coasta opoziției (17 mai '46), P.C.R. a reusit să producă breșe imprevizibile în partidele existente, pentru a-și lăsa suprafața de captare a electoralului, în aproape un an și jumătate.

De la revenirea la Constituția din 1923 (31 aug. '44) la noua lege electorală (mai '46) P.C.R. a legiferat distrugerea, în etape, a regimului constitucional democratic, secundând-o cu alte acte politico-juridice (primii politici, în special al lui Ion Antonescu) de intimidare și compromitere a opozanților.

Si când totul a fost „perfectat” (inclusiv fulurari a primărilor si prefecturilor, prin forță, nu prin alegere locale), a organizat peste 6 luni oformidabila campanie electorală, uzând toate metodele demagogice si violente posibile.

Neamănând, nici cu ele, la 19 noiembrie 1946 a falsificat pur și simplu rezultatul alegerilor.